

Ihmeipäivät

Karkkivaras

Aurinko paistoi kauniisti kesäpäivänä ja lapset leikkivät Leevin takapihalla. Saara ja Viivi pelasivat sulkapalloa ja Leevi ja Jonne heittelivät korista.

Leevin äiti järjesteli pihalle pöytää ja kattoi sen täyteen kaikkea ihanaa - kolmea lajia jäätelöä, keksejä, karkkeja ja limua. Kukikas pöytäliina oli sävy sävyyn servettien ja pillien kanssa ja kaiken kruunasi vastapaimittu kimppu päivänkakkaroita.

”Tulkaas lapset herkuttelemaan!”, äiti kutsui.

”Me tullaan ihan kohta, pelataan vaan tää erä loppuun!”, Viivi ja Saara vastasivat.

Poikia sen sijaan ei tarvinnut kahdesti kutsua. Leevi ja Jonne ryntäsivät siltä seisomalta pöydän äärelle. Ilmaan heitetty pallo sai laskeutua yksikseen renkaan läpi ja pomppia viinimarjapensaaseen kenenkään huomaamatta.

”Mahtavaa, jätskiä! Mä teen ainakin ihan SIKA-ison jätskiannoksen!”, Jonne kuulutti päästyään herkkujen luo.

”Kireetä! Mä kans!”, Leevi säesti ja tarttui kulhoon.

Molemmat pojat alkoivat kilpaa lappaa jäätelöitä. Kun kupit olivat ääriään myöten täynnä, he alkoivat koristella jäätelökekojaan keksein ja karkein.

Jonne näki erityistä vaivaa annoksensa koristelussa ja valitsi lisukkeiksi ainoastaan vihreitä ja sinisiä rakeita. Hän mittaili hetken annostaan joka puolelta ja oli juuri tyytyväisenä upottamassa lusikkaansa siihen, kun tyttöjen suunnalta kuului parkaisu.

”Ääk! Voi ei! Pallo!”, Viivi valitti.

”Pallo lensi katolle, eikä me saada sitä pois!”, Saara huusi.

”Mä hoidan!”, Jonne ilmoitti ja laski jäätelöannoksensa pöydälle odottamaan.

Saara osoitti hänelle kohdan, josta pallo oli lentänyt katolle ja vierinyt ränniin. Jonne sulki silmänsä ja keskittyi. Hän alkoi mielikuvitella.

Jonnen kädet alkoivat venyä. Hän kurkotti kohti ränniä. Kädet jatkoivat pitenemistään. Hitaasti mutta varmasti ne lähestyivät rännistä pilkottavaa palloa. Pitkät kädet huojuivat tuulessa ja äkillinen puuska oli kaataa Jonnen nurin kokonaan. Lopulta hän kuitenkin sai rännin reunasta kiinni ja alkoi käsikopelolla etsiä palloa.

Jonne ehti kaivaa rännistä frisbeen, hylätyn linnunpesän ja pari kourallista kuivia lehtiä, ennenkuin tyttöjen sulkapallo osui hänen käteensä. Kun Jonne vihdoinkin oli saanut pallon alas ja kääntyi muiden puoleen, kaikki olivatkin poissa. Hävinnyt pallo oli unohdettu ja kaverit herkuttelivat nauraen pöydän ääressä.

”Tässä”, Jonne laski pallon Saaran viereen pöydälle ja kääntyi jäätelöannoksensa puoleen.

Vihdoinkin hän pääsisi nautiskelemaan oikein kunnolla! Mutta mitä?! Annoksessa oli enää vain vihreitä rakeita jäljellä! Muutama sininen laikku siellä täällä ympäri jäätelövuoren muistutti kadonneista karkeista.

”Ei voi olla totta!”, Jonne huudahti. ”Kuka on syönyt multa kaikki siniset karkit?”

Leevi, Viivi ja Saara katselivat toisiinsa ymmällään.

”Ei me vaan tiedetä”, he puistelivat päätään.
”Niitä oli tässä vaikka kuinka paljon!”, Jonne valitti.
”Mulla meni älyttömän kauan kaivaa ne kaikki tuolta kulhosta!”

”Ei me olla sun karkkeja syöty!”, muut lapset vakuuttivat.
”Joku se teistä on ollut ja nyt selvitetään, kuka!”, Jonne sanoi tuimasti. ”Syyllinen joutuu pesemään mun polkupyörän. Se onkin mukavan kurainen viime viikon mutacrossin jäljiltä”, hän jatkoi.

Jonne komensi Leevin, Saaran ja Viivin riviin pihanurmelle.
”Meidän jäätelöt sulaa!”, Viivi nurisi.
”Ei auta”, Jonne tokaisi.
”Nyt -”, hän aloitti, marssien hitaasti rivin päästä päähän, katsoen jokaista vuorollaan tiukasti silmiin.
”- jokaiselta suu auki ja kieli ulos!”

Jonne pysähtyi ensin Leevin kohdalle. Leevin suu oli ammosen auki ja kieli mahdollisimman pitkällä ulkona.

Se oli ihan tavallisen kielen näköinen. Punainen ja nystyräinen. Vähän kuolainen. Samoin Saaran kieli. Jonnen päästyä Viivin kohdalle, Viivin suu oli vielä tiukasti kiinni.

”Näytä kieli!”, Jonne komensi uudelleen. Hetken kiemurreltuaan, Viivi hivutti hitaasti kielensä esiin yhteenpuristettujen huulten välistä. Se oli kirkkaansininen.

